

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

24 ianuarie 2013*

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Ajutoare de stat incompatibile cu piața comună — Obligație de recuperare — Neexecutare — Excepție de inadmisibilitate — Autoritate de lucru judecat printr-o hotărâre anterioară a Curții”

În cauza C-529/09,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE, introdusă la 18 decembrie 2009,

Comisia Europeană, reprezentată de L. Flynn și de C. Urraca Caviedes, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Regatului Spaniei, reprezentat de N. Díaz Abad, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârât,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet, M. Ilešič și J.-J. Kasel (raportor) și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 iulie 2012,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin cererea introductivă, Comisia Europeană solicită Curții să constate că, prin neadoptarea în termenul stabilit a măsurilor necesare pentru a se conforma Deciziei 1999/509/CE a Comisiei din 14 octombrie 1998 privind ajutorul de stat acordat de Spania întreprinderilor din grupul Magefesa și

* Limba de procedură: spaniola.

întreprinderilor succesoare ale acestora (JO 1999, L 198, p. 15), în ceea ce privește întreprinderea Industrias Domésticas SA (denumită în continuare „Indosa”), Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, precum și al articolelor 2 și 3 din această decizie.

Cadrul juridic

- 2 Considerentul (13) al Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) are următorul cuprins:

„întrucât, în cazul ajutoarelor ilegale care nu sunt compatibile cu piața comună, trebuie restabilită concurența efectivă; întrucât, în acest scop, este necesară recuperarea fără întârziere a ajutorului, inclusiv a dobânzii; întrucât este necesar ca recuperarea să se realizeze în conformitate cu procedurile de drept național; întrucât aplicarea acestor proceduri nu trebuie să ridice obstacole în calea restabilirii concurenței nedenaturate, prin împiedicarea executării imediate și efective a deciziei Comisiei; întrucât, pentru a obține acest rezultat, statele membre trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura efectul util al deciziei Comisiei”.

- 3 Articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999, intitulat „Recuperarea ajutorului”, prevede:

„(1) Atunci când adoptă decizii negative în cazuri de ajutor ilegal, Comisia decide ca statul membru în cauză să ia toate măsurile necesare pentru recuperarea ajutorului de la beneficiar [...] Comisia nu solicită recuperarea ajutorului în cazul în care aceasta ar contraveni unui principiu general de drept comunitar.

(2) Ajutorul care urmează să fie recuperat în temeiul unei decizii de recuperare include dobânda calculată pe baza unei rate adecvate, fixată de Comisie. Dobânda se datorează de la data la care ajutorul ilegal a fost pus la dispoziția beneficiarului până la data recuperării sale.

(3) Fără a aduce atingere unui ordin emis de Curtea de Justiție a [Uniunii Europene] în temeiul articolului [278 TFUE], recuperarea se efectuează fără întârziere și în conformitate cu procedurile legislației naționale a statului membru în cauză, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei. În acest scop și în eventualitatea unei proceduri derulate în fața instanțelor naționale, statele membre în cauză parcurg toate etapele necesare permise de legislațiile naționale respective, inclusiv măsuri provizorii, fără a aduce atingere dreptului comunitar.”

- 4 Conform articolului 23 alineatul (1) din același regulament:

„Atunci când statul membru în cauză nu respectă deciziile condiționale sau negative, mai ales în situațiile prevăzute la articolul 14, Comisia poate sesiza direct Curtea [...] în conformitate cu articolul [108 alineatul (2) TFUE].”

Istoricul litigiului

Situația de fapt

- 5 Magefesa este un grup de întreprinderi industriale spaniole producătoare de articole menajere.

- 6 Grupul Magefesa este constituit, în special, din patru întreprinderi, și anume Indosa, cu sediul în Țara Bascilor, Cubertera del Norte SA (denumită în continuare „Cunosa”) și Manufacturas Gur SA (denumită în continuare „GURSA”), cu sediile în Cantabria, precum și Manufacturas Inoxidables Gibraltar SA (denumită în continuare „MIGSA”), cu sediul în Andaluzia.
- 7 Întrucât a cunoscut grave dificultăți financiare începând cu anul 1983, grupul Magefesa a făcut obiectul unui program de acțiune care prevedea, în special, o reducere a efectivelor sale, precum și acordarea de ajutoare de către guvernul central spaniol și de către guvernele regionale ale comunităților autonome Țara Bascilor, Cantabria și Andaluzia, unde erau situate diferitele uzine ale grupului.
- 8 În scopul atribuirii acestor ajutoare, au fost create societăți de gestiune în comunitățile autonome vizate, și anume Fiducias de la cocina y derivados SA (în continuare „Ficodesa”) în Țara Bascilor, Gestión de Magefesa en Cantabria SA în Cantabria și Manufacturas Damma SA în Andaluzia.
- 9 Întrucât situația a continuat totuși să se deterioreze, Cunosa și-a încetat activitatea la începutul anului 1994 și a fost declarată în faliment la 13 aprilie 1994, iar MIGSA și-a încetat activitatea în anul 1993 și a fost declarată în faliment la 17 mai 1999. În ceea ce privește GURSA, aceasta a rămas inactivă începând din anul 1994 și a fost declarată insolubilă.
- 10 În privința Indosa, aceasta, ca urmare a unei cereri în acest sens din partea angajaților săi, a fost declarată în stare de încetare a plăților printr-o decizie judecătorească din 19 iulie 1994, cu efect retroactiv al acestei declarații de la 24 februarie 1986. Indosa a fost însă autorizată, printr-o nouă decizie judecătorească, să își continue activitatea pentru a evita punerea în pericol a locurilor de muncă a celor 478 de salariați ai întreprinderii.
- 11 În ceea ce privește societățile de gestiune, Ficodesa a fost declarată în faliment la 19 ianuarie 1995, iar Manufacturas Damma SA și Gestión de Magefesa en Cantabria SA și-au încetat activitatea.

Deciziile Comisiei

- 12 Grupul Magefesa a făcut obiectul a două proceduri în materie de ajutoare de stat.
- 13 La 20 decembrie 1989, Comisia a adoptat Decizia 91/1/CEE privind ajutorul acordat în Spania de guvernul central și de mai multe guverne autonome în favoarea Magefesa, producător de ustensile de bucătărie din oțel inoxidabil și de mici aparate electrice (JO 1991, L 5, p. 18), prin care această instituție a declarat ilegale și incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate întreprinderilor din grupul Magefesa sub forma unor garanții de împrumuturi, a unui împrumut în condiții diferite de condițiile pieței, a unor ajutoare nerambursabile, precum și a unei bonificații a dobânzilor.
- 14 Ajutoarele acordate de comunitatea autonomă Țara Bascilor care au fost considerate ilegale și incompatibile cu piața comună prin Decizia 91/1 se împart în următoarele categorii:
 - o garanție de împrumut de 300 de milioane ESP, acordată direct Indosa;
 - o garanție de împrumut de 672 de milioane ESP, acordată Ficodesa, și
 - o bonificație a dobânzilor de 9 milioane ESP.
- 15 Prin aceeași decizie, autoritățile spaniole au fost invitate, în special, să retragă garanțiile de împrumuturi, să transforme împrumutul cu dobândă redusă într-un credit obișnuit și să recupereze ajutoarele nerambursabile.

- 16 În anul 1997, Comisia a primit noi plângeri cu privire la avantajele care rezultau pentru întreprinderile din grupul Magefesa ca urmare a nerestituirii ajutoarelor declarate incompatibile cu piața comună prin Decizia 91/1, precum și a nerespectării obligațiilor financiare și fiscale ale acestor întreprinderi. Ulterior, această instituție a decis să inițieze procedura prevăzută la articolul 93 alineatul (2) din Tratatul CE [devenit articolul 88 alineatul (2) CE, care a devenit, la rândul său, articolul 108 TFUE] pentru ajutoarele acordate acestor întreprinderi sau succesoarelor lor după anul 1989 și a adoptat, la 14 octombrie 1998, Decizia 1999/509. Aceasta a fost notificată guvernului spaniol la 29 octombrie 1998.
- 17 Prin decizia menționată, Comisia a declarat ilegale și incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de autoritățile spaniole în special în favoarea Indosa, sub forma de neplată constantă a impozitelor și a contribuțiilor sociale atât până la data declarării falimentului acestei întreprinderi, cât și ulterior acestei date și până în luna mai a anului 1997.
- 18 Prin articolul 2 din aceeași decizie, Regatul Spaniei a fost invitat să adopte măsurile care se impuneau în vederea recuperării acestor ajutoare de la beneficiari, având în vedere că sumele recuperate trebuiau să includă dobânzile datorate de la acordarea respectivelor ajutoare până la data efectivă a rambursării acestora.
- 19 În temeiul articolului 3 din Decizia 1999/509, Regatul Spaniei avea obligația să informeze Comisia, într-un termen de două luni de la notificarea acestei decizii, cu privire la măsurile adoptate conform acesteia.
- 20 Prin cererea introductivă depusă la grefa Curții la 28 decembrie 1998, Regatul Spaniei, în temeiul articolului 173 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 230 CE, care a devenit, la rândul său, articolul 263 TFUE), a solicitat anularea Deciziei 1999/509.
- 21 Prin Hotărârea din 12 octombrie 2000, Spania/Comisia (C-480/98, Rec., p. I-8717), Curtea a declarat:
- „1) Anulează Decizia [1999/509] în măsura în care include, în quantumurile ajutoarelor care trebuie recuperate, perceperea unor dobânzi scadente ulterior declarării falimentului întreprinderilor Indosa și Cunosa la ajutoarele percepute ilegal înainte de această declarare.
 - 2) Respinge în rest acțiunea.
 - 3) Obligă Regatul Spaniei la suportarea, în afara propriilor cheltuieli de judecată, a două treimi din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Comunităților Europene.”
- 22 La 22 decembrie 1999, Comisia a introdus, în temeiul articolului 88 alineatul (2) al doilea paragraf CE, o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Spaniei având ca obiect constatarea faptului că acesta din urmă nu a adoptat, în termenele stabilite, măsurile necesare pentru a se conforma Deciziilor 91/1 și 1999/509.
- 23 Prin Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania (C-499/99, Rec., p. I-6031), Curtea a declarat:
- „1) Pe de o parte, prin neadoptarea măsurilor necesare pentru a se conforma Deciziei [91/1], în măsura în care aceasta a declarat ilegale și incompatibile cu piața comună anumite ajutoare acordate întreprinderilor [Indosa], [GURSA], [MIGSA] și [Cunosa], și Deciziei [1999/509], în măsura în care aceasta a declarat ilegale și incompatibile cu piața comună anumite ajutoare acordate întreprinderilor GURSA, MIGSA și Cunosa, și, pe de altă parte, prin neinformarea Comisiei în termenele stabilite cu privire la măsurile luate în vederea executării Deciziei 1999/509, în măsura în care aceasta a declarat ilegale și incompatibile cu piața comună anumite

ajutoare acordate întreprinderii Indosa, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 249 al patrulea paragraf CE, precum și al articolelor 2 și 3 din deciziile menționate.

2) Respinge în rest acțiunea formulată de Comisia Comunităților Europene.

3) Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.”

24 Astfel cum reiese din motivarea hotărârii menționate, Curtea a respins acțiunea formulată de Comisie, în măsura în care urmărea constatarea faptului că Regatul Spaniei nu adoptase măsurile necesare pentru a se conforma Deciziei 1999/509, bazându-se pe împrejurarea că lichidarea Indosa fusese decisă de adunarea creditorilor care avusese loc la 4 iulie 2000.

Discuțiile purtate până la introducerea prezentei acțiuni

25 Ca urmare a Hotărârii Comisia/Spania, citată anterior, Comisia și Regatul Spaniei au purtat o corespondență voluminoasă cu privire la recuperarea ajutoarelor vizate de Deciziile 91/1 și 1999/509, precum și la executarea hotărârii menționate.

26 Din dosarul prezentat Curții reiese că, deși a fost declarată în faliment în anul 1994, Indosa și-a continuat activitatea.

27 Ca răspuns la solicitările de informații adresate de Comisie la 25 martie și la 27 iulie 2004, precum și la 31 ianuarie 2005, autoritățile spaniole au precizat în special, prin scrisoarea din 31 martie 2005, că acordul privind lichidarea Indosa a fost aprobat la 29 septembrie 2004, că această aprobare a fost contestată fără ca acest fapt să aibă un efect suspensiv și că, în consecință, procedura de lichidare a activelor Indosa putea să înceapă.

28 Prin scrisorile din 5 iulie și 16 decembrie 2005, Comisia a arătat că, la aproape trei ani după pronunțarea Hotărârii Comisia/Spania, citată anterior, Indosa își continua activitatea, procedura de lichidare a activelor sale nu fusese încă inițiată și ajutorul ilegal nu fusese recuperat. În plus, această instituție a solicitat ca activitatea Indosa să înceteze și lichidarea activelor sale să fie finalizată cel târziu la 25 ianuarie 2006.

29 În cursul aceluiași an 2006, Comisia a considerat că Deciziile 91/1 și 1999/509 fuseseră executate în ceea ce privește GURSA, MIGSA și Cunosa, având în vedere că acestea își încetaseră activitatea și că activele lor fuseseră vândute la prețul pieței. În schimb, în ceea ce privește Indosa, schimbul de corespondență dintre Comisie și autoritățile spaniole a continuat.

30 Prin scrisoarea din 30 mai 2006, Regatul Spaniei a informat Comisia că acordul privind lichidarea Indosa a dobândit caracter definitiv la 2 mai 2006.

31 Comisia a arătat însă, într-o serie de scrisori datând, în special, din 18 octombrie 2006, 27 ianuarie 2007 și 26 septembrie 2008, că activitatea Indosa nu încetase în mod real și că activele sale nu fuseseră lichidate. Astfel, informațiile furnizate de Regatul Spaniei ar fi demonstrat că activitatea Indosa continua prin intermediul filialei sale deținute în proporție de 100 %, și anume Compañía de Menaje Doméstico SL (denumită în continuare „CMD”), care fusese creată de administratorul judiciar al Indosa în scopul comercializării producției acestei întreprinderi și căreia îi fuseseră transferate toate activele acesteia din urmă, precum și personalul său. Apreciind că activele Indosa nu fuseseră transferate printr-o procedură deschisă și transparentă, Comisia a concluzionat că CMD continua activitatea subvenționată și că, în consecință, ajutoarele în discuție trebuiau recuperate de la CMD.

- 32 Regatul Spaniei a răspuns printr-o serie de scrisori, între care cele din 8 octombrie și din 13 noiembrie 2008, precum și din 24 iulie și din 25 august 2009, din care reiese că CMD se declarase în faliment la 30 iunie 2008 și că administratorii săi judiciari prezentaseră o cerere de reziliere colectivă a contractelor de muncă ale întregului personal, care fusese acceptată de instanța națională competentă.
- 33 Prin scrisorile din 18 august, 7 septembrie și 21 septembrie 2009, Comisia a solicitat să îi fie comunicat un calendar detaliat în care să se precizeze data exactă a încetării activității CMD, precum și informații mai ample referitoare la procedura de cedare a activelor acesteia, inclusiv proba că această cesiune s-a realizat în condițiile pieței. Această instituție a solicitat de asemenea Regatului Spaniei să furnizeze probe de natură să demonstreze că ajutoarele declarate incompatibile cu piața comună erau înscrise în pasivul CMD ca datorii din masa credală.
- 34 Prin scrisorile din 21 septembrie, 13 octombrie și 21 octombrie 2009, Regatul Spaniei a răspuns, în esență, că CMD își încetase activitatea la 30 iulie 2009, fără să furnizeze însă Comisiei calendarul detaliat pe care aceasta îl solicitase.
- 35 La 3 septembrie 2009, foști salariați ai CMD au creat o societate cu răspundere limitată cu participarea lucrătorilor, Euskomenaje 1 870 SLL (denumită în continuare „Euskomenaje”), a cărei activitate constă în fabricarea și în comercializarea de ustensile de bucătărie și de mici aparate electrice. Potrivit Regatului Spaniei, Euskomenaje a fost autorizată să exercite o „activitate provizorie” în vederea garantării menținerii instalațiilor industriale și a asumării costurilor fixe care reduceau masa credală în cadrul procedurii de faliment la care era supusă CMD.
- 36 Ca urmare a creării societății menționate, administratorii judiciari ai CMD au autorizat cesiunea provizorie a activelor acesteia din urmă în favoarea Euskomenaje până la încheierea procedurii de lichidare a CMD.
- 37 Comisia a reacționat în consecință după cum urmează.
- 38 Pe de o parte, aceasta a introdus prezenta acțiune, care se referă la neexecutarea de către Regatul Spaniei a Deciziei 1999/509 în ceea ce privește Indosa.
- 39 Pe de altă parte, această instituție a inițiat împotriva Regatului Spaniei procedura prevăzută la articolul 228 CE (devenit articolul 260 TFUE), transmițându-i, la 23 noiembrie 2009, o scrisoare de punere în întârziere prin care reproșa acestui stat membru că nu s-a conformat Hotărârii Comisia/Spania, citată anterior, în măsura în care se referă la Decizia 91/1 și privește Indosa.

Dezvoltările ulterioare sesizării Curții în prezenta cauză

- 40 Procedura pentru neexecutarea unei hotărâri a Curții prin care se constată neîndeplinirea de către un stat membru a obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului Uniunii, vizată la punctul anterior, a condus la pronunțarea Hotărârii din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania (C-610/10).
- 41 Din această din urmă hotărâre reiese că, la 26 ianuarie 2010, Regatul Spaniei a informat Comisia că Indosa și CMD erau în curs de lichidare și că își încetaseră activitatea.
- 42 Prin scrisorile din 2 și 9 iunie 2010, Regatul Spaniei a precizat, în special, că comunitatea autonomă Țara Bascilor nu figura pe lista creditorilor CMD aferentă ajutoarelor declarate ilegale și incompatibile cu piața comună prin Decizia 91/1, dar că aceasta urma să se constituie parte în procedura de faliment a acestei societăți solicitând să fie înscrisă pe această listă creanța referitoare la ajutoarele menționate.

- 43 Prin scrisoarea din 7 iulie 2010, Regatul Spaniei a comunicat Comisiei planul de lichidare a CMD și ordonanța instanței naționale competente din 22 iunie 2010 prin care se aproba respectivul plan. Acesta prevede că totalitatea activelor CMD trebuiau vândute creditorilor acestuia din urmă, și anume în principal salariații săi, în schimbul unei compensații parțiale a creanțelor, cu excepția cazului în care se prezintă o ofertă mai bună în 15 zile de la publicarea planului menționat. Reiese însă din acest plan că ajutoarele ilegale în cauză nu figurează printre creanțele recunoscute.
- 44 La 3 decembrie 2010, comunitatea autonomă Țara Bascilor a prezentat o cerere prin care se urmărea înscrierea în tabelul creanțelor, în cadrul procedurii de faliment a CMD, a creanței referitoare la restituirea ajutoarelor acordate Indosa și declarate ilegale prin Decizia 91/1. Întrucât creanța declarată cu acest titlu se ridica la aproximativ 16,5 milioane de euro, adică un quantum net inferior totalității ajutoarelor vizate, această comunitate autonomă a corectat-o de mai multe ori pentru a o stabili, potrivit ultimei sale declarații din 7 decembrie 2011, la 22 683 745 de euro, sumă care corespunde evaluării creanței în cauză efectuate de Comisie.
- 45 Prin Ordonanța din 12 ianuarie 2011, Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao (Spania) a dispus încetarea activității CMD și închiderea localurilor acesteia.
- 46 La 3 martie 2011, comunitatea autonomă Țara Bascilor a introdus o cerere la instanța menționată prin care se urmărea încetarea activității Euskomenaje, care se desfășura în localurile CMD.
- 47 La 10 martie 2011, comunitatea autonomă respectivă a declarat apel împotriva ordonanței din 22 iunie 2010, menționată la punctul 43 din prezenta hotărâre, prin care se aprobase planul de lichidare a CMD.
- 48 Prin ordonanța din 16 ianuarie 2012, Audiencia Provincial de Bizkaia (Spania) a anulat ordonanța menționată și a dispus lichidarea activelor CMD în condiții de concurență liberă, transparentă și deschisă terților.
- 49 Prin ordonanța din 4 aprilie 2012 a Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao, a fost înscrisă în pasivul CMD o creanță de 22 683 745 de euro în favoarea comunității autonome Țara Bascilor.

Cu privire la acțiune

- 50 Prin act separat depus la 4 martie 2010 la grefa Curții, Regatul Spaniei a invocat împotriva acțiunii Comisiei o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 91 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, în versiunea aplicabilă la acea dată. Curtea a decis la 31 august 2010 să unească această excepție cu fondul cauzei și să o examineze în același timp cu acesta.

Cu privire la excepția de inadmisibilitate

Argumentele părților

- 51 Regatul Spaniei invocă inadmisibilitatea prezentei acțiuni pentru motivul că aceasta ar fi contrară principiului autorității de lucru judecat aplicabil Hotărârii din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior.
- 52 În această privință, cele trei condiții impuse de jurisprudența Curții pentru admiterea excepției de autoritate de lucru judecat, și anume identitatea părților, a obiectului și a cauzei, ar fi îndeplinite în prezenta cauză. Astfel, acțiunea s-ar desfășura între aceleași părți, și anume Comisia și Regatul

Spaniei, obiectul celor două cauze ar fi identic, întrucât ar fi vorba despre Decizia 1999/509, și cauza ar fi aceeași, întrucât acțiunea care a condus la pronunțarea Hotărârii Comisia/Spania se întemeiază pe articolul 88 alineatul (2) CE, dispoziție care corespunde în prezent cu articolul 108 alineatul (2) TFUE.

- 53 Având în vedere că, în Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior, Curtea ar fi stabilit, în esență, că Regatul Spaniei s-a conformat obligațiilor care îi reveneau în temeiul deciziei menționate, prezenta acțiune ar trebui să fie respinsă ca inadmisibilă, deoarece ar viza o chestiune cu privire la care s-a statuat deja. Astfel, la punctul 43 din hotărârea menționată, Curtea s-ar fi limitat să constate, în ceea ce privește Indosa, numai o încălcare de către acest stat membru a obligației de informare a Comisiei cu privire la măsurile care fuseseră deja luate și la cele care urmau să fie luate în scopul recuperării ajutoarelor acordate acestei întreprinderi. Din cuprinsul punctelor 40, 44 și 46 din aceeași hotărâre ar reieși că acțiunea introdusă de această instituție ar fi fost, în schimb, respinsă în măsura în care se reproșa Regatului Spaniei că nu a luat măsurile necesare pentru recuperarea ajutoarelor acordate Indosa pentru motivul că, potrivit punctelor 33 și 35 din hotărârea menționată mai sus, adunarea creditorilor decisese lichidarea acesteia din urmă.
- 54 Regatul Spaniei adaugă că, în ceea ce privește obligația de a informa Comisia cu privire la măsurile adoptate în vederea executării Deciziei 1999/509 în termenul prevăzut de aceasta, ar reieși din cuprinsul punctului 42 din Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior, că, potrivit articolului 3 din această decizie, acest termen expirase la 29 decembrie 1998, astfel încât această obligație ar fi în prezent imposibil de îndeplinit.
- 55 Comisia solicită respingerea excepției de inadmisibilitate invocate de Regatul Spaniei.
- 56 Această instituție arată în această privință că dintr-o jurisprudență constantă rezultă că, în cadrul unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, autoritatea de lucru judecat nu privește decât aspectele de fapt și de drept care au fost în mod efectiv sau în mod necesar soluționate printr-o hotărâre a Curții (a se vedea în special Hotărârea din 12 iunie 2008, Comisia/Portugalia, C-462/05, Rep., p. I-4183, punctul 23, și Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Luxemburg, C-526/08, Rep., p. I-6180, punctul 27).
- 57 Mai concret, în conformitate cu aceeași jurisprudență, în cazul modificării circumstanțelor speței, ar reveni Comisiei sarcina de a stabili dacă această modificare constituie o schimbare fundamentală a premisei pe care s-a întemeiat Curtea în hotărârea sa anterioară și, în cazul unui răspuns afirmativ, Comisia ar putea să formuleze o nouă acțiune.
- 58 Or, exact aceasta ar fi situația în speță.
- 59 Astfel, la punctul 33 din Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior, Curtea s-ar fi întemeiat pe premisa că „[o] adunare a creditorilor a avut loc la 4 iulie 2000 pentru a decide cu privire la continuarea sau la încetarea activității Indosa și a convenit lichidarea întreprinderii într-un termen de patru luni”.
- 60 Ulterior, ar fi reieșit însă că, spre deosebire de ceea ce s-a convenit la respectiva adunare a creditorilor, Indosa nu a fost lichidată, ci, dimpotrivă, activitatea sa a fost continuată, într-o primă etapă direct de către Indosa însăși, apoi, într-o a doua etapă, prin intermediul CMD, care este filiala acesteia din urmă.
- 61 Prin urmare, premisele factuale esențiale pe care s-a întemeiat Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior, nu s-ar fi verificat. Faptele menționate la punctul anterior ar constitui, astfel, elemente noi, nesoluționate prin această hotărâre, astfel încât obiectul prezentului litigiu ar fi diferit de cel al cauzei în care a fost pronunțată hotărârea menționată.

62 Pe de altă parte, Comisia nu ar fi putut sesiza Curtea cu o acțiune împotriva Regatului Spaniei în temeiul articolului 260 alineatul (2) TFUE, întrucât, la acea dată, Curtea nu constatare încă neîndeplinirea de către acest stat membru a obligației de recuperare a ajutoarelor ilegale plătite Indosa, astfel cum a fost prevăzută de Decizia 1999/509.

63 Comisia adaugă că, dacă ar admite excepția de inadmisibilitate, Curtea ar fi privată de instrumentele pe care Tratatul FUE le pune la dispoziția sa pentru a obliga un stat membru să execute o decizie luată în scopul de a remedia denaturarea concurenței generată prin ajutoare declarate incompatibile cu piața comună. Teza preconizată de Regatul Spaniei ar priva astfel de orice efect util reglementarea referitoare la controlul ajutoarelor de stat, precum și decizia prin care s-a constatat caracterul ilegal al ajutoarelor în discuție în prezenta cauză.

Aprecierea Curții

64 În primul rând, trebuie amintită importanța pe care o are principiul autorității de lucru judecat atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinile juridice ale statelor membre (a se vedea Hotărârea Comisia/Luxemburg, citată anterior, punctul 26 și jurisprudența citată).

65 Astfel cum Curtea a hotărât deja, acest principiu este aplicabil de asemenea procedurilor în constatarea neîndeplinirii obligațiilor (Hotărârea Comisia/Luxemburg, citată anterior, punctul 27).

66 Rezultă dintr-o jurisprudență consacrată a Curții că autoritatea de lucru judecat privește însă numai punctele de fapt și de drept care au fost în mod efectiv sau necesar soluționate prin decizia judiciară în cauză (Hotărârea Comisia/Luxemburg, citată anterior, punctul 27 și jurisprudența citată).

67 Pentru a se stabili dacă, prin faptul că a introdus prezenta acțiune, Comisia a încălcat principiul autorității de lucru judecat, trebuie să se analizeze dacă, având în vedere cadrul factual și juridic al celor două proceduri vizate, există, în esență, o identitate de fapt și de drept între prezenta cauză și cea în care a fost pronunțată Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior (a se vedea Hotărârea Comisia/Luxemburg, citată anterior, punctul 28).

68 Mai precis, este vorba despre aprecierea aspectului dacă obiectul prezentului litigiu este același cu cel al litigiului în care a fost pronunțată Hotărârea Comisia/Spania (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Portugalia, citată anterior, punctul 27).

69 În al doilea rând, trebuie arătat că calea de atac conferită de articolul 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE constituie numai o variantă a acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, adaptată în mod specific la problemele particulare pe care le ridică ajutoarele de stat pentru concurența în piața internă (a se vedea Hotărârea din 3 iulie 2001, Comisia/Belgia, C-378/98, Rec., p. I-5107, punctul 24 și jurisprudența citată).

70 În cadrul procedurilor inițiate în temeiul articolului 258 TFUE, Curtea a statuat în repetate rânduri că existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de situația din statul membru astfel cum se prezenta aceasta la momentul expirării termenului stabilit în avizul motivat, schimbările intervenite ulterior neputând fi luate în considerare (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Belgia, citată anterior, punctul 25).

71 Reiese de asemenea dintr-o jurisprudență constantă a Curții că data relevantă pentru aprecierea unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulate în temeiul articolului 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE este, în principiu, ca urmare a faptului că, spre deosebire de articolul 258 TFUE, această dispoziție nu prevede o fază precontencioasă și că, în consecință, Comisia nu emite un aviz motivat prin care să impună statului membru în cauză un termen pentru a se conforma dreptului Uniunii, cea care a fost prevăzută în decizia Comisiei a cărei neexecutare este contestată (a se vedea în

special Hotărârea din 14 aprilie 2011, Comisia/Polonia, C-331/09, Rep., p. I-2933, punctul 50 și jurisprudența citată, Hotărârea din 1 martie 2012, Comisia/Grecia, C-354/10, punctul 61, și Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Grecia, C-485/10, punctul 31).

- 72 În ceea ce privește termenul stabilit în speță, articolul 3 din Decizia 1999/509 acorda Regatului Spaniei un termen de două luni începând de la data notificării sale pentru a informa Comisia cu privire la măsurile adoptate pentru a se conforma acestei decizii.
- 73 Având în vedere că decizia menționată a fost notificată Regatului Spaniei la 29 octombrie 1998, termenul de două luni prevăzut la articolul 3 a expirat, așadar, la 29 decembrie 1998.
- 74 Totuși, în speță, trebuie să se constate că, astfel cum s-a precizat deja la punctul 28 din prezenta hotărâre, în cadrul lungilor discuții care au avut loc între părți cu privire la recuperarea ajutoarelor în discuție, Comisia a stabilit, în scrisoarea adresată la 16 decembrie 2005, un nou termen care expira la 25 ianuarie 2006 pentru ca statul membru să se conformeze obligațiilor care decurg din Decizia 1999/509.
- 75 Astfel, trebuie să se considere că termenul stabilit la articolul 3 din decizia menționată a fost înlocuit cu cel care rezultă din scrisoarea din 16 decembrie 2005, astfel încât acest din urmă termen este cel pertinent în scopul aprecierii de către Comisie a pretensei neîndepliniri a obligațiilor în prezenta cauză (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Comisia/Belgia, punctul 28, și Comisia/Polonia, punctul 50, și Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Grecia, punctul 31).
- 76 În consecință, în scopul aprecierii pretensei neîndepliniri a obligațiilor în cadrul prezentei proceduri, Curtea trebuie să examineze situația de fapt și de drept astfel cum se prezenta la 25 ianuarie 2006 și, prin urmare, data pertinentă în prezenta cauză este ulterioară celei la care a fost pronunțată Hotărârea din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior.
- 77 În aceste condiții, nu se poate susține în mod valabil că prezentul litigiu și cel în care a fost pronunțată Hotărârea Comisia/Spania au același obiect.
- 78 Or, astfel cum s-a amintit la punctele 67 și 68 din prezenta hotărâre, o identitate de obiect a celor două cauze în discuție, în sensul că acestea se bazează pe aceeași situație de fapt și de drept, constituie una dintre condițiile necesare pentru ca primei decizii jurisdicționale să i se poată recunoaște autoritatea de lucru judecat în raport cu prezenta cauză.
- 79 În consecință, excepția de inadmisibilitate ridicată de Regatul Spaniei și întemeiată pe autoritatea de lucru judecat a Hotărârii din 2 iulie 2002, Comisia/Spania, citată anterior, trebuie să fie respinsă.

Cu privire la fond

Argumentele părților

- 80 Comisia reproșează Regatului Spaniei că nu a luat măsurile pe care le implică executarea Deciziei 1999/509 în ceea ce privește recuperarea ajutoarelor ilegale acordate Indosa.
- 81 Astfel, deși întreprinderea menționată fusese declarată în faliment încă din anul 1994, aceste ajutoare nu ar fi fost nici recuperate de la aceasta, nici măcar înscrise ca datorii în masa credală a respectivei întreprinderi.

- 82 În plus, activitatea Indosa ar fi fost continuată, în pofida declarării falimentului acesteia din urmă, într-o primă etapă de însăși Indosa, apoi, într-o a doua etapă, de filiala sa deținută în proporție de 100 %, și anume CMD. În plus, transferul activelor Indosa către CMD ar fi fost realizat în mod netransparent și neconcurențial.
- 83 În ceea ce privește CMD, societate care, ulterior, a fost de asemenea declarată în faliment, Comisia apreciază că autoritățile spaniole nu au procedat la recuperarea ajutoarelor ilegale în cauză nici de la această întreprindere și că acestea nu au înscris nici creanța aferentă restituirii acestor ajutoare în tabelul creanțelor în cadrul de procedurii de faliment a acesteia din urmă.
- 84 În plus, ca urmare a încetării activității CMD, avantajul concurențial care rezultă din beneficierea de ajutoare ilegale ar fi fost menținut în favoarea Euskomenaje, o întreprindere creată de foști salariați ai CMD în scopul continuării activității desfășurate până atunci de aceasta din urmă. Toate acestea ar sugera că operațiunea menționată a servit încă o dată la eludarea obligațiilor care decurg din lichidarea societății care a beneficiat de ajutoarele ilegale, transferul activelor CMD către Euskomenaje fiind realizat fără publicitate și în lipsa oricărei contraprestații.
- 85 Regatul Spaniei consideră, în schimb, că a luat toate măsurile care țineau de competența sa pentru a asigura executarea Deciziei 1999/509.
- 86 În această privință, acest stat membru arată, în esență, că, în ceea ce privește, în primul rând, înscrierea creanței aferente restituirii ajutoarelor ilegale în cauză în cadrul procedurii de faliment a CMD, comunitatea autonomă Țara Bascilor a întreprins o serie de demersuri în acest scop.
- 87 Referitor, în al doilea rând, la încetarea activității subvenționate, Regatul Spaniei admite că aceasta a continuat în localurile CMD prin intermediul Euskomenaje. Statul membru menționat consideră însă că a realizat demersurile necesare pentru a face să înceteze această activitate.
- 88 În ceea ce privește, în al treilea rând, vânzarea activelor CMD, Regatul Spaniei apreciază, referindu-se la Hotărârea din 17 noiembrie 2011, Comisia/Italia (C-496/09, Rep., p. I-11483), că este suficient, în vederea executării unei obligații de recuperare a unui ajutor ilegal și incompatibil cu piața comună, să fie înscrisă în tabelul creanțelor cea aferentă restituirii ajutoarelor în discuție, vânzarea la prețul pieței a activelor beneficiarului acestui ajutor nemaifiind în acest caz necesară.
- 89 În sfârșit, Regatul Spaniei susține că creditorii publici nu au putut accelera lichidarea CMD, întrucât aceasta se desfășura sub supravegherea unei instanțe și potrivit procedurii prevăzute de legislația națională aplicabilă. Diverse dificultăți independente de voința Regatului Spaniei ar explica întârzierile din această operațiune de lichidare. Nerecuperarea ajutoarelor acordate ar fi cauzată de împrejurarea că întreprinderile în cauză sunt în faliment.

Aprecierea Curții

- 90 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum Curtea a statuat în repetate rânduri, desființarea unui ajutor ilegal prin recuperarea acestuia este consecința logică a constatării caracterului său ilegal (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Polonia, citată anterior, punctul 54 și jurisprudența citată).
- 91 Prin urmare, statul membru destinat al unei decizii prin care este obligat să recupereze ajutoare ilegale este obligat, în temeiul articolului 288 TFUE, să ia toate măsurile necesare pentru a asigura executarea respectivei decizii. Acesta trebuie să realizeze o recuperare efectivă a sumelor datorate pentru a elimina denaturarea concurenței cauzată de avantajul concurențial conferit de ajutorul ilegal (a se vedea Hotărârea Comisia/Polonia, citată anterior, punctele 55 și 56).

- 92 Potrivit articolului 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999, recuperarea unui ajutor declarat ilegal și incompatibil printr-o decizie a Comisiei se efectuează, astfel cum reiese și din considerentul (13) al acestui regulament, fără întârziere și în conformitate cu procedurile prevăzute de legislația națională a statului membru în cauză, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a deciziei respective, o asemenea condiție reflectând cerințele impuse de principiul efectivității consacrat de jurisprudența Curții (a se vedea Hotărârea Comisia/Polonia, citată anterior, punctul 59, și Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Italia, C-243/10, punctul 36).
- 93 Pentru a aprecia temeinicia prezentei acțiuni, este necesar, așadar, să se verifice dacă cuantumul ajutoarelor ilegale în cauză au fost restituite de întreprinderea care a beneficiat de acestea în termenul stabilit.
- 94 Trebuie să se constate de la bun început că litigiul cu care este sesizată Curtea vizează numai ajutoarele acordate Indosa și declarate incompatibile cu piața comună prin Decizia 1999/509.
- 95 Trebuie amintit în această privință că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, data de referință pentru aplicarea articolului 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE este cea prevăzută în decizia a cărei neexecutare este contestată sau, după caz, cea pe care Comisia a stabilit-o ulterior (a se vedea în special Hotărârea din 28 iunie 2012, Comisia/Grecia, citată anterior, punctul 31).
- 96 Astfel cum s-a precizat deja la punctele 74-76 din prezenta hotărâre, data pertinentă în prezenta cauză este cea a expirării termenului stabilit de Comisie în scrisoarea adresată la 16 decembrie 2005, și anume, 25 ianuarie 2006.
- 97 Or, în speță, nu se contestă că, la această din urmă dată, ajutoarele ilegale de care a beneficiat Indosa nu fuseseră recuperate de la această întreprindere. Trebuie de altfel să se constate că, în ceea ce o privește pe aceasta, nicio sumă vizată în Decizia 1999/509 nu a făcut obiectul unei recuperări până la data la care a avut loc ședința în prezenta cauză.
- 98 O asemenea situație este vădit incompatibilă cu obligația statului membru în cauză de a realiza o recuperare efectivă a sumelor datorate și constituie în mod evident o încălcare a obligației de executare imediată și efectivă a deciziei menționate.
- 99 De asemenea, potrivit unei jurisprudențe constante, singurul mijloc de apărare care poate fi invocat de un stat membru împotriva unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor introduse de Comisie în temeiul articolului 108 alineatul (2) TFUE este acela întemeiat pe imposibilitatea absolută de a executa corect decizia acestei instituții prin care s-a dispus recuperarea ajutorului în discuție (a se vedea în special Hotărârea Comisia/Polonia, citată anterior, punctul 69 și jurisprudența citată).
- 100 Or, în prezenta cauză, Regatul Spaniei nici măcar nu a invocat o asemenea imposibilitate absolută de executare.
- 101 În orice caz, trebuie amintit că, pe de o parte, condiția privind existența unei imposibilități absolute nu este îndeplinită atunci când statul membru pârât se limitează să invoce dificultăți juridice, politice sau practice cu care s-a confruntat în aplicarea deciziei vizate, fără a realiza demersuri efective pe lângă întreprinderile în cauză în vederea recuperării ajutorului și fără a propune Comisiei modalități alternative de punere în aplicare a acestei decizii care ar fi permis depășirea acestor dificultăți, și că, pe de altă parte, preținse probleme interne întâlnite în executarea deciziei Comisiei nu pot justifica nerespectarea de către acest stat membru a obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea Comisia/Polonia, citată anterior, punctele 70 și 72).
- 102 În aceste condiții, explicațiile prezentate în apărare de respectivul stat membru, care se întemeiază pe preținse dificultăți de ordin intern, nu pot fi în niciun caz admise pentru a justifica neexecutarea Deciziei 1999/509.

- 103 În ceea ce privește împrejurarea, invocată de Regatul Spaniei, că Indosa, ca de altfel și succesoarea sa, CMD, au fost declarate în faliment și că o recuperare a ajutoarelor în cauză devine imposibilă din cauza lipsei activelor, este necesar să se arate că, atunci când ajutoarele plătite ilegal trebuie să fie recuperate de la o întreprindere în stare de faliment sau supusă unei proceduri al cărei obiect este acela de a proceda la realizarea activului și la lichidarea pasivului, Curtea a statuat în repetate rânduri că faptul că această întreprindere este în dificultate sau în faliment nu afectează obligația de recuperare (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, citată anterior, punctul 71 și jurisprudența citată).
- 104 De asemenea, potrivit unei jurisprudențe constante, restabilirea situației anterioare și eliminarea denaturării concurenței care rezultă din ajutoarele plătite în mod ilegal pot fi realizate, în principiu, prin înscrierea în tabelul creanțelor a celei corespunzătoare restituirii ajutoarelor în cauză (a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, citată anterior, punctul 72 și jurisprudența citată).
- 105 În prezenta cauză, nu se contestă că, la data pertinentă de 25 ianuarie 2006, ajutoarele ilegale în cauză nu făcuseră obiectul unei astfel de înscrieri.
- 106 Având în vedere particularitățile din prezenta cauză, precum și argumentele prezentate de părți, trebuie să se precizeze, în plus, că, spre deosebire de cele arătate de Regatul Spaniei, chiar dacă înscrierea creanței corespunzătoare ajutoarelor în cauză în tabelul creanțelor ar fi fost efectuată în termenul acordat, îndeplinirea acestei formalități nu ar fi fost suficientă, în sine, pentru a respecta obligația de executare a Deciziei 1999/509 și pentru a face să dispară denaturarea concurenței creată prin acordarea acestor ajutoare.
- 107 Prin urmare, astfel cum Curtea s-a pronunțat deja în repetate rânduri, înscrierea creanței referitoare la restituirea ajutoarelor în cauză în tabelul creanțelor nu permite să se îndeplinească obligația de recuperare decât dacă, în ipoteza în care autoritățile de stat nu ar putea recupera în întregime cuantumul ajutoarelor, procedura de faliment ar conduce la lichidarea întreprinderii beneficiare a ajutoarelor ilegale, cu alte cuvinte la încetarea definitivă a activității acesteia (Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, citată anterior, punctul 104 și jurisprudența citată).
- 108 În speță, reiese însă că Indosa nu numai că nu făcuse încă obiectul unei lichidări la data de 25 ianuarie 2006, ci că, în plus, activitatea sa a continuat prin intermediul CMD și ulterior al Euskomenaje.
- 109 Or, având în vedere că întreprinderea care a beneficiat de ajutoarele ilegale este în faliment și că a fost creată o nouă societate pentru a continua o parte din activitățile acestei întreprinderi aflate în faliment, continuarea acestei activități, fără ca ajutoarele în cauză să fi fost recuperate în întregime, este susceptibilă să perenizeze denaturarea concurenței cauzată de avantajul concurențial de care a profitat respectiva întreprindere pe piață în raport cu concurenții săi. Astfel, o asemenea societate nou-creată poate să fie obligată, dacă acest avantaj persistă în beneficiul său, la restituirea ajutoarelor în cauză. Această situație se regăsește în special atunci când se dovedește că respectiva societate păstrează beneficiul efectiv al avantajului concurențial legat de acordarea acestor ajutoare, în special atunci când achiziționează activele întreprinderii aflate în lichidare fără să plătească în schimb un preț conform cu condițiile pieței sau atunci când crearea unei astfel de societăți a avut drept efect eludarea obligației de restituire a ajutoarelor respective. Aceasta este situația în special atunci când plata unui preț conform cu condițiile de piață nu ar fi suficientă pentru a neutraliza avantajul concurențial legat de perceperea ajutoarelor ilegale. Considerațiile precedente nu sunt de altfel infirmate în niciun mod de Hotărârea din 17 noiembrie 2011, Comisia/Italia, citată anterior, invocată de Regatul Spaniei (Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, citată anterior, punctele 106 și 108).
- 110 În această privință, trebuie subliniat că, în speță, Regatul Spaniei nu a adoptat în termenul acordat nicio măsură de natură să asigure recuperarea ajutoarelor ilegale în cauză.

- 111 Astfel, pe de o parte, comunitatea autonomă Țara Bascilor a prezentat abia la 3 decembrie 2010 o cerere de înscriere a unei părți din creanța corespunzătoare restituirii ajutoarelor ilegale în tabelul creanțelor în cadrul procedurii de faliment a CMD. În plus, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 23 și 73 din Hotărârea din 11 decembrie 2012, Comisia/Spania, citată anterior, creanța declarată cu acest titlu se raporta la ajutoarele declarate ilegale prin Decizia 91/1, în timp ce prezentul litigiu se referă la ajutoarele vizate în Decizia 1999/509.
- 112 Pe de altă parte, respectiva comunitate autonomă a introdus abia la 3 martie 2011 o cerere la Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Bilbao prin care se urmărea încetarea activității Euskomenaje care se desfășura în localurile CMD.
- 113 Având în vedere toate cele de mai sus, este necesar, prin urmare, să se concluzioneze că Regatul Spaniei nu poate pretinde în mod valabil că a executat Decizia 1999/509, astfel încât acțiunea introdusă de Comisie trebuie considerată fondată în totalitate.
- 114 În consecință, trebuie să se constate că, prin neadoptarea, în termenul stabilit, a măsurilor necesare pentru a se conforma Deciziei 1999/509 în ceea ce privește Indosa, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, precum și al articolelor 2 și 3 din decizia menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 115 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Regatului Spaniei la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) **Prin neadoptarea în termenul stabilit a măsurilor necesare pentru a se conforma Deciziei 1999/509/CE a Comisiei din 14 octombrie 1998 privind ajutorul de stat acordat de Spania întreprinderilor din grupul Magefesa și întreprinderilor succesoare ale acestora în ceea ce privește întreprinderea Industrias Domésticas SA, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE, precum și al articolelor 2 și 3 din această decizie.**
- 2) **Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături